

(reportáž z podzimního setkání členů Jonáš-klubu) Letošní podzimní setkání členů Jonáš-klubu bylo sice tradičně v Salesiánském divadle, ale od ostatních předchozích setkání se poněkud lišilo. Setkání se uskutečnilo 19. listopadu 2011 a začalo až v 16 hodin a nikoliv tradičně v 15 hodin. Dále setkání mělo pouze jednu a ne tři přestávky, jak je tradicí a zvykem. Důvod těchto změn byl jednoduchý - celé odpoledne až do devatenácté hodiny patřilo

Jiřímu Suchému

a

Jitce Molavcové

. Jiří Suchý nazval vystoupení "

Znám ještě starší lidi

" a název byl logicky zvolen z důvodu životního jubilea pana Suchého, který dne 1. října letošního roku oslavil své osmdesáté narozeniny. Na jevišti divadla kromě obou zmíněných hlavních

účinkujících byla samozřejmě kompletní kapela divadla Semafor v čele s kapelníkem Jiřím Svobodou. Tradiční moderátor Milan Zeibert neměl tentokrát mnoho práce, protože Jiří Suchý si své vystoupení moderoval sám. Milan Zeibert na začátku představení pozval na jeviště Rostu Čapka, který pozval diváka na oslavu 40 výročí kapely Schovanky, kterou založil jeho táta Kristák, a v níž hrála jeho maminka Jarka. Především však byla představena nová kniha mladého autora **Daniela Razíma** s názvem ***Kubistický portrét Jiřího Suchého***. Kniha má podobu rozhovoru a po všech předchozích knihách o Jiřím Suchém není lehké najít něco, co ještě nezaznělo. Dva diváci měli to štěstí, že byli vylosováni a knihu od pana Jiřího Sládečka z nakladatelství Jalna obdrželi jako výhru. Po skončení představení byla v předsálí autogramiáda. Jsou fronty nepříjemné, ale jsou i fronty opačné. K těm druhým patřilo i stání na podpisy pana Suchého a pana Razíma.

Vraťme se ale k programu. Jako první zazněla v podání Jitky Molavcové a Jiřího Suchého píseň trojice Ježek, Voskovec a Werich

Pochod stoprocentních mužů

. Tím byla vzdána pocta trojici mužů, kteří svou tvorbou inspirovali řadu následníků, a Jiří Suchý

nebyl výjimkou. Druhým, komu byla dána pocta a vzpomínka, nemohl být nikdo jiný než Jiří Šlitr. Znělo nádherné duo

Je nebezpečné dotýkat se hvězd

, známé v podání Evy Pilarové a Karla Gotta z filmu Kdyby tisíc klarinetů. Při téhle písni mi vždy běhá po zádech mráz a odpouštím Karlu Gottovi všechny "Kakaové" a jiné cajdáky. Pan Suchý s paní Molavcovou píseň zpívali po svém a jako vždy s nadhledem oběma vlastním. O jedno místo vedle mě seděl Přemysl Rut, po určitou dobu externí dramaturg Semaforu. Náramně dobře se bavil a pan Suchý se jej několikrát zeptal, zda cituje správně a odpovědi pana Ruta byly kladné. Všechny další písně byly již pouze z dílny pana Suchého, tedy i po stránce hudební. Po smrti Jiřího Šlitra se úlohy skladatele ujal kapelník Ferdinand Havlík, ale do dneška je brán jako jakýsi "muž v pozadí", přestože složil spoustu krásných melodií. V obecném povědomí je dodneška brána hudba divadla Semafor jen jako dílo Šlitrovo, byť krom obrovského kusu práce Ferdinanda Havlíka a Jiřího Suchého se v repertoáru divadla objevilo i dílo skladatele Vladimíra Franze. Dost lidí si dodnes myslí, že například skladba

Pramínek vlasů

, kterou snad zná celý národ, složil Šlitr a ne Suchý. Jako první písně z dílny Jiřího Suchého zněly písně z jeho "bezšlitrovského" období v divadélku Reduta a Na Zábradlí. S výjimkou jednoho z prvních českých rock and rollů

Blues pro tebe

, navíc zpívaného a nahraného Josefem Zíinou, jsou většinou písně z této doby známé jen pamětníkům a znalcům Suchého tvorby. Myslím, že málokdo ví, že píseň o zdvořilém kovboji Woodym, zněla prvně v Redutě v pásmu s parodickým názvem

Na pomoc zemědělské praxi

. Z téhož pořadu zněla ten večer píseň s krásným názvem

Zastřelilo tele krávu.

Ta zněla i koncem padesátých let v televizním silvestrovském pořadu a diváci zhýčkaní písněmi v podání Jiřího Vašíčka či Rudolfa Cortéze se divili, co je to v televizi za chuligány? Na Zábradlí uvedená hra Kdyby tisíc klarinetů, byla změněna později k nepoznání v roce 1963 známým a dodnes hraným filmem, v němž snad nechyběl nikdo, kdo chodil v této době po jevišti divadla malých forem. Z divadelní hry zněla například píseň

Samouk

. Po druhé poctě Osvobozenému divadlu – písni

Nikdy nic nikdo nemá

(zněla například i ve filmu Pudr a benzin), písni

Mám tě dost

ze hry Mé srdce je Zimmer frei a písni

Zatoulanej pes

ze Suchého filmu Magda a její ztráty a nálezy, se chopila Jitka Moravcová saxofonu a pověsila jej na krk na šňůru darovanou nezapomenutelným Evženem Jegorovem. Před přestávkou zazněla rock-polka

Lípa zelená

, nádherná odrhovačka, která projevu Jitky Molavcové dokonale sedí. Mnohotvárný projev Jitky Molavcové, která se již jako mladičká dívka, popírající všechny hloupé vtípky na blondýnky, v Semaforu dokonale našla, mě pokaždé přesvědčí, jakou je Molavcová silnou osobností. Po přestávce se pan Suchý vyznal ze své lásky k Vítězslavu Nezvalovi v písni

Splnit si sen

. Myslím, že není přehnané tvrzení, že tím, kdo navázal na Nezvalovu poetiku je právě Jiří Suchý. Tato poetika neměla v prvním šlitrovském období Semaforu tolik prostoru, jakou měla a má dodnes po Šlitrově odchodu. Většinu Suchého písni se "prostý lid", na rozdíl od prvních let Semaforu, po prvním poslechu nezazpívá. Jenže když se zaposloucháme do metafor, slovních obrátů a vůbec do překrásné práce s českým jazykem, dojdeme k závěru, že pan Suchý je v této textařině stále bezkonkurenční. Pokud by se zakládal fond "národních pokladů" z oblasti hudby (použiji-li výraz jedné zpěvačky), Suchého tvorba zde má první místo. Jenže mimika a gesta pana Suchého na jevišti a jeho výraz kluka, který bere vše s nadhledem, mě přesvědčují o tom, že on po nějakém hudebním Pantheonu netouží. Ostatně, takový Pantheon mají ve svých srdcích všichni, kteří se v Jonáš-klubu, ale i jinde scházejí. Jitka Molavcová v nádherně předneseném šansonu

Malá tichá úřednice

mi chvílemi zastavovala dech. Kromě dalších písni ze semaforských her Pré či Jako když tiskne, zněla i hraná a zpívaná pozvánka na novou hru s názvem Levandule, podle sdělení Jiřího Suchého s premiérou v únoru příštího roku. Čas utíkal a jako vždy nebyl vnímán. Diváci si též zazpívali způsobem příznačným pro poutě na sváté hory - předzpěvák a sbor - píseň

Kdyby tak tělo chtělo

a potom již závěr, přídavky, pivo a květiny pro Jitku Molavcou a dort pro Jiřího Suchého. Navíc přinesl předseda pan Šír plnou ošatku sušenek, aby prokázal, že nejen hašlerky jsou pojmenovány po slavném muzikantovi. Nezbyvá než se těšit na ohlášené jarní setkání 24. března 2012.